

Gáspár András Gáspár

TISZTA

TREND

GÁSPÁR ANDRÁS GÁSPÁR

TISZTA

TREND

Borítóterv: NEMES ANITA

Szerkesztette: GYŐRI ANNA

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy
bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása
– beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.*

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Gáspár András Gáspár, 2023

© Trend Kiadó, 2023

Lányomnak, Biankának

I. rész

1.

Tiszta. Ez a nevem. Egyszerűen. Röviden. Se több, se kevesebb: Tiszta.

Miért nem egy átlagos, hétköznapi nevet viszek magammal? Miért nem Trisztánnak, Timonnak, esetleg Théónak hívják azt, aki ennek a veremnek a legmélyén hever? Miért feledtem el az igazi nevemet szinte azonnal, amint Bianca, hófehér rózsám az első találkozásunkkor kijelentette: hívhat engem a világ akárhogy – az Almond név szakadt le rólam rongyként, amikor vele találkoztam –, én csakis Tiszta vagyok, és nem lehetek más?! Miért ragaszkodom úgy ehhez a névhez, mint csecsemő az édesanyja emlőjéhez? S miért a saját nevem jár most egyre az eszemben, miközben haloklom?

Keresem a választ. Nem maradt sok időm. Hátamban egy földbe ásott cövek kihegyezett vége. Jó néhány akad itt köröttem, a legszebben faragottnak jutott a feladat, hogy keresztüldöfjön. Tompán érzem vállamban a húsemba maró nyílvesszőket is – magammal hoztam párat, amikor a verembe zuhantam. A dobhártyám vadul lüktet, de még mindig hallom lázasan verdeső szívemet. Talán maradt még annyi idő, hogy meglegljem a választ... Itt, a sötét verem legmélyén, ahonnan nincs kiút, feleletet kell kapnom!

Tiszta! Hogy lett belőlem rém? Démon, aki a világot ölelte. Ördög, aki mindig csak a kék eget kutatta.

Tehetetlenül fekszem, de tudom: ez nem lehet a vég! Valaminek történnie kell még, hogy mindent megértsek.

Szív, ne hagyj el! Maradj még! Hiszen dereng már... Érzem már...

Talán a kezdet vagyok? A *tiszta* lap? Talán velem indul most el a végső *megtisztulás*?

Nevetségesnek tűnik, amit gondolok, igaz? Felnyársalva heverek egy verem mélyén, és ahelyett, hogy átadnám magam a feltartóztathatatlanul közelítő elmúlásnak, utolsó erőmmel még mindig a létezésem értelmét kutatom.

Igen. Még csak sejtem, miért lettem, miért éltem, és miért kell meghalnom... De tudni akarom! Érteni akarom az érthetlent.

Ő most lép a verem szélére. Felettem magasodik. Szabálytalan ábrázatú, mégis ördögien vonzó férfi. A feje tarra van borotválva. Kezében fáklya. *Tisztán* látom az arcát, elnagyolt orrát. *Tisztán* értem azt is, hogy a tűhegyesre faragott karók, melyeknek egyike a mellemet verte át, miért egy gondosan megásott, mély szalmaágyból merednek az ég felé. Igen. Pontosan eltervezett mindent. Ez itt az én előre megvetett halálos ágyam.

Mégis érzem, hogy ez még nem a vég. Érkezhet új. *Tiszta* lehet mindaz, ami eljő.

Ő nem tudja. Fáklyával a kezében rám mosolyog. Látom. Mindjárt a mélybe veti. A szalmaágyamra. Pontosan így pillantottam meg őt, *tisztán*, amikor megszülettem. Fáklya fénye világította meg akkor is az arcát és büszke orrát.

Lehunyam a szemem. Egy villanás csupán, mégis mindent egyszerre látok. Hallom mások benső hangjait is. Tér és idő frigyre lép bennem. A jelenemből távozom, de a múltamban újra létezem. Az évszázadok kútjába is belelátok. Ott vagyok, hol nem voltam, s ott is, hol minden lélegzet az enyém.

Az idő, mint egy ostromgép karja, visszahajol a múltba, önmagába fordul, megpihen, majd tűzgolyóként repít...

2.

Benedict az ajtó előtt toporgott. A fülét nem tapasztotta rá, de minden érzékével azon volt, hogy tudjon róla, ha valami rendkívüli történne odabent. A vastag, masszív tölgyfa ajtó szigorúan állta útját minden kiszűrődő zajnak. Az ifjú pap fekete tunikát viselt, szorosra húzott derékkötője sejtetni engedte férfias alakját. A fiatalember didergett, fogai össze-összekoccantak. Lázasan reménykedett abban, hogy vacogásán kívül semmilyen nesz nem zavarja meg a tompa csendet. Halk imát mormolt, és mivel a szűk, sötét előtérben rajta kívül senki sem tartózkodott, tekintetét a rideg kőmennyezetre szegezve bátran formálta szavait:

– Tudom, hogy bűn, amiért fohászok, de add, egyetlen igaz Isten, hogy ne halljak semmit!

Sikoly szakította félbe az imáját. Aztán ugyanaz az éles női hang hallatszott ismét a szomszéd szobából, ezúttal kétségbeesett jajveszékelés formájában. Benedict korábban is észlelt már hasonló kiáltásokat. Számolta a sikolyokat: eddig minden alkalommal három erősödő sikoltás követte egymást, aztán rövid időre csend állt be, majd előlről kezdődött az egész. Semmi újra nem számított mindaddig, amíg a harmadik, velőtrázó jajszó el nem halkult.

– Most ne... Most ne legyen több! – motyogta az ifjú pap.

Kérése ezúttal sem talált meghallgatásra. Felhangzott egy negyedik sikítás is. Fájdalmasan, csontig hatolóan – odabent talán az eleven bőrt nyúzták le a nőről. Benedict szeme tágra nyílt, miközben az ajtófélfába kapaszkodott. A nő jajongása lassan elhalt. Újra csend állt be.

– Most ne... – ismételte Benedict megszállottan. – Uram, add, hogy maradjon ez a csend! Csend legyen az idők végétéig!

Ezúttal sem teljesült a kívánsága. Először csak egy apró prüszkölést hallott, mintha egy kismacska rázta volna le fejéről a pofájára fröcskölt vizet. Aztán békabrekegés-szerű csuklás következett, és újabb pillanatnyi némaság. Majd olyan zaj támadt, ami összetéveszthetetlen volt: egy csecsemő sírt fel odabent. A hang életerős volt, és bátran zengett. Egy újszülött követelt helyet magának a világban.

Benedict hegyes arca megnyúlt, orrán megfeszült a bőr, szemének sötétje tovább feketedett. Állkapcsa összeszorult, s mivel dühét képtelen volt magában tartani, öklével a szikladarabokból formázott falba vágott. Pecsétgyűrűje fémesen csattant, éles szilánkot pattintva ki a kőfalból. Ujjpercein felhasadt a bőr, vér serkent friss sebéből.

– Az isten verje meg! – kiáltotta.

Fájdalomtól sajgó kezét idétlenül ugrálva rázni kezdte, és válogatott káromkodásokat sziszegett a világba. Hosszú másodpercekig tántorgott így. Egészen addig járta furcsa táncát, amíg óvatosan ki nem nyílt a szomszéd szoba ajtaja. Gyűrött arcú, idős nő állt a küszöbön fekete vászonruhában, lehajtott fejjel. Marianne volt az, a bábaasszony. Benedict úgy mozdult felé, mintha meg akarná ölni.

– Azt mondta, sikerülni fog!

A nő tétován emelte fel a fejét.

– A kicsi élni akar... – rebegette halkan.

– A húgom mindent megivott, amit kotyvasztott neki! – fröcsögte Benedict az arcába. – Mindent feldugott magába, amit csak kapott, és semmi? Ez az átkozott fattyú élve jött a világra?

Az öregasszony sűrű szeme párás lett.

– Hét és fél hónapra született... – felelte. – Én mindent elkövettem, hogy az történjen, amit maga szeretett volna. De ez a kisfiú élni akar. Isten akarata.

Benedict arca eltorzult az indulattól. Félrelökte a törékeny

nőt, és feltartóztathatatlanul rontott a szobába. Egy pillanatra torpant csak meg.

Ekkor találkoztunk először. Nemcsak gyűlölettel teli, vérben forgó, szűk kigyószemével bámult, hanem valamennyi érzékszervével engem figyelt.

Odakint hajnalodott, lassan feljött a nap.

Világosság nem szűrődhetett a szobába, mivel gondosan egymásra helyezett kövek torlaszolták el az ablaknyílást, a tág helyiségben egy falra erősített magányos fáklya vetett fényt az ifjú pap arcára. Nem volt szép férfi, mégis egyfajta mágikus vonzerő áradt belőle. Az orra túlméretezettnek tűnt, a két füle aránytalanul nagyak. Szálkás, inas teste megfeszült, zsákmányra lesve állt. Úgy zihált az ajtóban, mintha a természet eredetileg préda után lihegő, vérszomjas vadállatnak szánta volna, ám a Teremtő közbeavatkozására a pusztító végzet végül embertestbe költözött.

Az ifjú pap gyorsan felmérte, hogy mit lát. Az ágyon heverő csapzott, vörös hajú lány mellén ott pihogtem én, az újszülött. Nem látszott rajtam, hogy másfél hónappal korábban érkeztem. Izmos voltam és erős. Kicsattantam az egészségtől. Az öreg ágy végében kis asztal állt, melyen gőzölgő vízzel teli fakád pihent. A szoba széles ablaknyílásaiba helyezett kövek látványa erőt adott Benedictnek. Elégedetten nyugtázta, hogy a hűgát gondozó Marianne asszony elővigyázatossága kifizetődő volt, odakint senki sem hallhatott semmit.

Anyám nehezen emelte fel a fejét. Szeme összeragadt az izzadságtól, vörös haja csatakosan hullott az arcába. Homályosan látta Benedict eltorzult arcát, inkább csak érezte a férfi sötét indulatait.

– Kérlek, ne... – rebegte, s kezét védelmezően csupasz hátamra simította.

Benedict már döntött. Anyámhoz ugrott, lesodorta nyálkás testemről gyenge kézfejét, és úgy ragadott meg, mint egy

véres húscafatot. Az apró fakádhoz lépett, és hiába sikoltozott anyám, a víz alá nyomta puha fejemet. Két kövér lábam esetlenül kalimpált, karom szárnyként verdesett. A víz alatt tompán hallottam csak szülőm kiabálását. Sikongva könyörgött, talán felállni is megpróbált: egy halk puffanás zaja ugyanis eljutott hozzám, ahogy anyám esetlenül az ágy mellé csúszhatott. Nekem, bevallom, nem volt rossz akkor. Megszűnt a vízben az a hűvös, nyirkos érintés, amely világra csusszanásomkor kényelmetlenül csípte vékony bőrömet. A meleg víz ölelése olyan volt, mintha visszatértem volna abba a nyugalomba, ahonnan a zaklatott világba megérkeztem.

A durva kéz nem engedett, így a kis kád mélyén jó sokáig élvezhettem a nyugalmat és a csendet. Egy idő után azonban szédülni kezdtem, s amikor a kéz végül kiemelt a vízből, csukott szemmel, ázott rongydarabként, mozdulatlanul hevertem.

- Maga megőrült? - hallottam a vén bábaasszony döbent hangját az ajtó felől.

Anyám - aki időközben visszakúszott az ágyra, s vértől mocskos lenvászon takaróját az arcába húzva tehetetlenül zokogott - Marianne-t hallva abbahagyta a sírást, és gyilkos indulattal a szemében bámulta Benedictet. A fiatal pap csak lassan tért magához önkívületéből. Sokáig tétován lihegett, mintha súlyos tettét követően maga sem tudta volna, hogy mi történt valójában. Amikor rám nézett, szinte csodálkozott, hogy a széles tenyerén heverek lehunyt pillákkal. Számomra ekkor kezdett kényelmetlenné válni a helyzet. Köldökszírom végén a levegőben himbálózott a méhlepény, amely erős fájdalmat okozva már nagyon húzta a hasfalamat. Benedict azt hitte, végem van, ezért élettelennek vélt testemet anyám karjába vetette.

- Tessék, így kell ezt! - zihálta, majd lerogyott egy billegő, háromlábú székre. Megpihent kicsit, arcát a tenyerébe te-

mette. – Elássuk az erdő mélyén, senki sem tudja majd, hogy egyáltalán létezett – mondta végül eltökélten.

Ekkor sírtam fel. Kínzóan fájt a köldököm. A világba akartam kiáltani, hogy nem jó nekem. Idétlen hangok szakadtak fel erős torkomból. Már rég meleg pokrócba csavarva, édesanyám mellére tapadva kellett volna feküdnöm, ehelyett nagybátyám az imént a víz alá szorított. A hideg is csípte vékonyka bőrömet. Fáztam a világtól. Nagyon fáztam.

Sírásomra Benedict idegesen kapta fel a fejét, majd a következő pillanatban az asztalhoz ugrott. Felmarkolt egy kést. Anyám nem habozott, az ágy melletti kis széken heverő rugós ollóért nyúlt, melynek pengéit hajlékony, ívelt bronzcsík fogta egybe, s összenyomva túlhegyes tőrnek látszott. Miközben engem ölelt, nyakának lüktető verőéréhez nyomta rögtönzött fegyverét.

– Apánk rád bízott, Benedict! – szólt eltökélten. – Az apátság legifjabb papjává emelt elfogult pártfogód, Vincent atya, de óvnod kell engem, különben hiába vágysz arra, hogy még előbbre juss! Ha velem történne valami, nemhogy egyházmegyénk aszott püspöke nem leszel soha, de még csak apát sem itt, a koszos kis Feu-Chapelle-ben!

Nagybátyám megdermedt. A bábaasszony lélegzet-visszafojtva bámulta anyámat, aki fegyelmezetten folytatta:

– Tedd le azt a kést, és ülj le, *drága bátyám!*

Anyám a „drága bátyám” megszólítást oly ridegen ejtette ki a száján, hogy Benedict remegő kézzel visszarogyott a bizonytalanul ingó háromlábú székre. Indulatosan az ajkát harapdálta.

– Nekem köszönheted, hogy nem zavartak haza a zárdából... Hogy apánk semmit se tud... – sziszegte, miközben vér csordult az állán. – Én hoztam ide Marianne-t is. Én! Ő készítette neked a főzetet, amitől a pestis tünetei kiütözköztek rajtad... Én fizettem az itáliai rokonainkat alakító

komédiásokat, akik felkerestek a zárdában... Az apát és az egész falu elhitte nekem, hogy a döghalál csakis velük érkehetett... Micsoda színjátékot szerveztem! Nekem köszönheted, hogy elzártak a világtól ebben az erdei lakban. Senki sem tudja odakint, hogy megfogant az az átkozott méhed... Senki! Megmentettelek a szégyentől, megmentettelek apánk haragjától! Hitt nekem ez az ostoba falu, hogy ki kell várni három-négy hónapot, amíg vagy meghalsz, vagy kihevered a döghalált, és életben maradsz. Mindent elrendeztem! Mindent! Erre te...

Benedict fuldokolva lihegett. Anyám hidegen bámulta őrjöngő fivérét.

– Marianne négy hónapja ápol! – háborgott a fiatal pap.
– Senkinek sem árul el semmit... Agnette... – fogta könyörgőre. – Nyoma sem lenne ennek az egésznek... Nem értem... Mindent elkövettünk, hogy ez a kis dög...

– Meg akartad ölni a gyermekemet! – kiáltotta anyám.

Benedict tehetetlenül hadonászott a késsel.

– Nem maradhat életben. Te is tudod – fenyegetőzött.

– Márpedig életben marad! – jelentette ki anyám. – Vagy én is veled halok.

Benedict kétségbeesetten bámulta a testvérét. Ismerte jól. Tudta, ha Agnette azt mondja, hogy a saját nyakába dőfi az ollót, akkor elég egy rossz mozdulat, és megteszi.

– Ha veled marad, kiderül, hogy rászedtük a falut – esdekelt remegő hangon Benedict. – Mindkettőnket elüldöznek. Hiszen te is tudod: nem kerülhetünk apánk elé! Elevenen nyúzatna meg. Emlékezz szerencsétlen bátyánkra! Apánk karóba húzatta saját elsőszülött fiát. Thibault-nak azért kellett pusztulnia, mert gót szerelme miatt felvette az ariánus hitet. Aztán hiába bujdosott szerencsétlen. Apánk rátalált, és asszonyával együtt kivégeztette. A saját fiát és menyét! Ezt akarod? Ezt?! Ha Feu-Chapelle-ből számúznak minket,

az azt jelenti, hogy kivetett bennünket az egyház. Érted? Apánk dühe mindenütt utolér. Nem menekülhetünk. Ő bárhol ránk talál. Bárhol! E miatt a kis fattyú miatt...

– Ez a kis fattyú... – vágott volna közbe anyám, de Benedict felállt, és megindult az ágy felé. A szeme vérben forgott, úgy tűnt, senki sem állíthatja meg.

– Várjon! – kiáltotta a bába, aki addig rémülten támasztotta az ajtófélfát.

Benedict úgy pördült meg, mint akit rajtakaptak. Kését elszántan előreszegezte, látszott rajta, hogy nincs erő, amely megakadályozhatná eszelős tervének végrehajtásában. Marianne-t megpillantva azonban megtorpant, értetlenül tekintett rá, mintha először látná életében.

– Én tudok egy megoldást... – szólt sietve az asszony.

– Én is – hörögte a pap, s visszafordult az ágy felé.

– Elhelyezheti a kisdedet az apátság kapujában – hadarta a bába. – Ha rátalálnak, majd felnevelik, és hithű szerzetes válhat belőle.

Anyám kétségbeesetten szorított magához. Benedict elgondolkodott.

– Legyen! – szólt sötéten, és szinte megkönnyebbült.

Agnette azonban felnyüzített.

– A lányok a zárdában meséltek az apátság kapujánál talált csecsemőkről – sírta. – A vének tanácsa a pestistől tartva elevenen égettette meg valamennyit. Ezt te is tudod, Benedict! Persze hogy tudod... Nem engedem!

A fiatalember dühödten csapott a levegőbe.

– A zárda kapujában is hagyhatják a gyermeket – javasolta a vénasszony. – Az apátnőről, Amina nővérrel messzi földön azt beszéltek, hogy könyörületes vezető. Ő tán meg tudja győzni az apátot és a vének tanácsát...

Anyám a testvéreire sandított.

– De hát fiú... – rebegete.

Benedict bólintott.

– Igen, fiú, hogy a fene vinné el! – mondta ingerülten.
– Az apácák nem fogadhatnak be egy *fiúgyermeket*. A miséket és szertartásokat celebráló papon kívül nem léphet férfi a zárda területére.

Szülőanyám erőtlenül az ölébe ejtette az ollót, és ahogy szorítása a fogantyúnál engedett, a két éles bronzpenge vére szomjazó vadállat állkapcsaként pattant. Anyám elgyötörten nyúlt felém. Én kedvesen gógicséltem, nem sejtettem, hogy épp az életem a tét.

Benedict közelebb lépett. Anyám ösztönösen magához szorított, és az ollót újra a nyakának szegezte. Lágy bőréből vér serkent ki.

Nagybátyám, kezében a késsel, az ágy mellé sétált.

– Van megoldás – mondta határozottan.

Anyám értetlenül tekintett rá. Én is érdeklődve fordítottam butácska fejemet a mogorva fiatalember irányába. Most is érzem, hogy milyen sötét és félelmetes volt abban a pillanatban. Talán sírásra is görbült a szám, de nem mertem bömbölni.

– Nem hiszek neked... – suttogta anyám.

Benedict szigorúan nézett rá. Anyám érezte, hogy ez az a pillanat, amikor nem állhat ellen. Nagybátyám a kezét nyújtotta.

– Megígérem, hogy nem fogom megölni.

– Biztos? – szorított magához anyám.

– Biztos. Ha nem adod, velünk együtt pusztul.

Benedict nem volt erőszakos, s már nem is esdekelt. Megrendülten állt. Anyám tekintete a bábaasszonyra rebent, akin látszott, hogy sejteni véli, mi jár a fiatal pap fejében. Marianne arcáról szomorú egyetértést olvashatott le,

ugyanis az ágyra ejtette a nyakának feszített ollót, majd engedett engem is.

Benedict óvatosan karolt alám. A bal kezében szorongatott kést könnyedén belém döfhetne volna, de ehelyett méretes jobb tenyerébe vett, az ágy végében álló kis asztalhoz vitt, majd gondosan a fából készült kád mellé helyezett. Miután megtisztította az asztalt, fölém hajolt. Pillantásunk nem találkozott, az arcom nem érdekelte. Szétnyitotta két tömzsi lábamat, és azt vizsgálta, amit apró ölem rejtett.

– Ilyet is csinált már, igaz? – kérdezte Benedict az öregasszonyt.

– Igen... – rebegte alig hallhatóan Marianne. – Nagyon régen.

Anyám ekkor értette meg, hogy mire készülnek. Szeme tágra nyílt, tán sikoltott is volna, de erejéből csak erőtlen habogásra futotta:

– Ne! Ne... Ezt nem teheted! Ezt nem lehet...

Testvére szigorúan villantotta rá a szemét.

– Van jobb ötleted? – kérdezte. – Ha úgy hagyjuk ott az apácáknál, hogy megtettük, amit meg kellett tennünk, akkor nem fogják megölni... A zárdában naponta találkoztok majd. Láthatod, ahogy felnő. Minden áldott nap együtt lehettek.

Anyám visszahanyatlott az ágyra. Nyöszörögve szorította össze a szemét, nem látta, ahogy a bábaasszony a kést a gyeritya lángjába emeli, és az élén megfuttatja a tűznyalábot. Marianne pár pillanatig hűlni hagyta az acéllapot, majd közelemben kezdte az ágyékom felé.

Én eközben gyanútlanul léteztem. Minden biztonnal éreztem, hogy a jelenlévők épp megajándékoznak egy élettel, mivel derűsen harapdáltam az öklömet. Ha csak sejtem, hogy milyen ajándékban részesülök, tán megköszönöm, s azon nyomban meghalok – de akkor és ott boldog voltam. Örö-

möm azonban addig tartott, amíg az acél belé nem hasított az apró zacskóba, amely védtelenül bújt meg két lábam között. Utána már csak bömbölni tudtam. Nem akkor üvöltöttem utoljára rövid, de tartalmas életem során.

3.

Esther, a félnótás szolgálólány talált rám a feu-chapelle-i zárda gazdasági épületei mögött álló vaskapu tövében, amely a folyó felé igyekvő ösvényre nyílt. A tavaszi esőzések magasra növesztették a füvet és a gázt. A lány szélben hajladozó, nedves földben életerősen megkapaszkodó konkoly és kék búzavirág sűrűjéből épphogy csak kikandikált szakadt lópokrócom, amibe csavartak. Gyomként kapaszkodtam én is a földi létbe, bár ez akkor lázas, álmotól tűzpiros arcocskámon nemigen látszott.

Béke és álmosító idill uralkodott Délnyugat-Austrasia félreeső szegletében ezen a kora tavaszi hajnalon. Az ébredő természet andalítóan monoton hangjai hullámoztak az ég felé.

A zárda kapui egy évtizede nyíltak meg a szent életű nővérek előtt, és a frank hódítások meg beháborúk vad világában csírázó apácaneveldének volt ideje belakni új otthonát. Az egyházmegye püspökénél Amina apátnő járta ki, hogy a kis austrasiai falu külterületén egy római időkből hátramaradt épületegyüttes romjainak alapzatát felhasználva zárda épülhessen. Amina nővért még Radegunda királyné közvetlen környezetében varázsolta el gyereklányként az elkötelezett keresztényi önmegtartóztatás és adakozás szelleme, s miután a királyné vad férje, Chlothar elől a szűzi fátlyat választva Noyon püspökéhez, Medárdhoz menekült

oltalomért, Amina is elkerült az udvarból. Az eltökélt nővé érett Amina ettől kezdve egyetlen magasztos célnak szentelte az életét: menedéket akart teremteni a felbolydult világtól elfordulni vágyó s Isten útját választva nyugalmat kereső nőknek. A feu-chapelle-i elhagyatott romokról egy Maastricht térségéből származó udvarhölgytársa mesélt neki, s amikor ellátogatott a faluba, tudta, hogy megérkezett a világ azon eldugott kis szegletébe, ahol fontos dolga lesz élete hátralevő részében. A véletlenek is a kezére játszottak, hiszen a feu-chapelle-i comes, Sigmund titkon germán isteneknek hódolt, s jó ideje kereste a lehetőségét annak, hogy valamiképp a kereszténység terjedését támogató Chlothar király kedvében járjon. Amikor Amina nővér Tongeren-Maastricht egyházmegye püspökének, Monulphusnak jóváhagyását elnyerve a zárdaalapítás gondolatával felkereste Sigmund grófot, Feu-Chapelle világi előljárójának kapóra jött a dolog, s a több itáliai templom és apátság építésében részt vett, idős korára Feu-Chapelle-be visszavonuló tapasztalt mesterembert, Johannes-t bízta meg a tervek elkészítésével és a munkálatok megszervezésével. A zárda két év alatt beköltözhetővé vált, majd évről évre bővült, s az építkezés előrehaladtával mindinkább hasonlítani kezdett a bencések Monte Cassino mintájára alapított apátságaira.

Születésemkor minden az évek óta kialakult hagyományoknak megfelelően, monoton egyhangúsággal zajlott a szent falak között, és szokatlan csend honolt a Merovingok formálódó birodalmának más vidékein is.

Mozgalmas évek voltak az épp letűnt esztendőök, szükség is volt arra, hogy a történelem sodra kissé megpihenjen, és erőt gyűjtsön az elkövetkezendő forgatagokhoz. Frankföld éppen túl volt a véreskezű nemzetségszű, Chlothar uralgó halálán, akinek életerős leszármazottai, Charibert, Guntram, Sigebert és Chilperich nagy fogadkozások köze-

pette felosztották egymás között atyjuk hatalmas birodalmát. Charibert Párizst és környékét nyerte el, Chilperich az ettől nyugatra elterülő gazdag Neustriát tudta magáénak egészen a bretonok földjéig, míg a Maas és Mosel medencéje a Rajna folyóig Austrasiaként Sigebertre szállt. Provence-ig nyúlt le a negyedik örökös, Guntram országa, a termékeny Burgundia. A barbár vér lázasan forrt az utódok ereiben, s kissé túl is csordult a legfiatalabb testvérben, Chilperichben. Az álnok trónkövetelő nem igazán elégedett meg termékeny birtokával, és mintegy fél évvel születése előtt egészen Párizsig menetelt, hogy királlyá koronáztassa magát, jelezve testvéreinek, hogy ő az első mind között. A megfontolt báty, Sigebert, gall háborúiból hazatérve, sietve észhez térítette lázongó fivérért, és egy gyors lefolyású harcot követően visszaterelte Neustria trónjára. Sigebert nem nehezelt különösebben az öccsére, és felháborodott testvéreit is türelemre intette: Chilperich megragadt kissé kalandos gyerekkoruk világában, amikor is rendre elorozta valamelyikük fakardját vagy a szolgák által faragott lovacskákat, csak most játék figurák helyett birodalmakat próbált eltulajdonítani. Sigebert hangsúlyozta, hogy hisz az idő gyógyító erejében és abban, hogy fivérüknek előbb-utóbb benő a feje lágya, s Neustria kiváló uralkodója lesz.

Ha a hirtelen haragú, ám nyugalomra és békére törekvő Sigebert sejtette volna, hogy a Frank Birodalom következő negyven éve Austrasia és Neustria uralkodóinak véres vilongásairól szól majd, könnyekkel a szemében s fájdalommal a szívében talán már Soissons-nál lefejezteti a testvérét. Ezzel a nemes cselekedetével nyugodt, békés világgal ajándékozhatta volna meg a birodalom népeit. Ehelyett rövidre szabott életem során a mind vadabb és álnokabb testvérháború egyre szélesedő örvényei fojtogatták a Merovingok világát.

Pusztító háborúk és nagy átalakulások korában születtem tehát.

Sigebert megfontoltan haladt az ősök által megkezdett úton, akik tudatos hódítókként felismerték, hogy a pusztai katonai erő nem lesz elegendő a számbeli fölényben lévő, leigázott lakosság féken tartására. Az előrelátó frank uralkodók már több mint fél évszázada a behódolt római területek vallását igyekeztek felhasználni uralmuk megszilárdítására. Ünnepléses keretek között megkeresztelkedtek, és vazallusait is minden eszközzel a kereszténység eszméjének és intézményrendszerének elfogadására ösztönözték. Sigebert, elődei nyomdokain járva, a kereszt szentségében élt, s a római lakosság és a beolvadó vandál, gót, hun, germán törzsek által gyakorolt egyistenhit erősödését apátságok és zárdák lázas építtetésével is támogatta. A püspökei által kijelölt községekben a királyi hatalmat képviselő helyi comeseknek adókedvezményeket ajánlott fel, s ezzel sikeresen felgyorsította az építkezéseket. Ezen törekvések eredményeként Sigebert vazallusai s azok leszármazottai is mind jobban eltávolodtak a barbár vallások, véres rítusok világától, valamint a frank hódítások területein dívó arianizmus szokásaitól. Születésem évében a hírek arról is szóltak, hogy Sigebert királyunk Athanagild gót király szépséges lányát, Brünhildét szemelte ki házastársául, és a frigy elsődleges célja az volt – amellet, hogy a világ egyik legszebb hajadonát viheti ágyába –, hogy szakítson ősei barbár, többnejűséget támogató hagyományaival, és a keresztény értékrendnek megfelelően egyetlen asszonyhoz kösse az életét.

Sigebert intézkedéseinek hatására a hódító törzsek előkelőinek és katonai tisztségviselőinek sarjai közül sokan nevelkedtek egyházi intézményekben Austrasia-szerte. A frissen alapított, de jó hírű feu-chapelle-i zárda falai közé (amely a falutól mintegy tíz stadiumra, az Eau d'Heure torkolatánál

volt) egyre nehezebben jutottak be az új novíciák. Ugyanez volt a helyzet a falu főterének tövében álló apátsággal is: sorban álltak a bebocsátásra váró ifjak. Nem minden jelölt választotta végül a szent hivatást, többségük ugyanis felnőttként elhagyta a szent falakat. A szülők viszont serdülő gyermekeik lelki fejlődésének és az egyistenhit megszilárdulásának zálogaként tekintettek a feu-chapelle-i apátságra és zárdára.

Sigebert trónra lépését követően a hódító frank törzsek erdők mélyén fellobbanó, pogány rítusokat idéző tüzei lohadni kezdtek. A korábbi hagyományokba egyre reménytelenebbül kapaszkodó frank köznép lázongó képviselőit rendre megégették, s a termékenységi rituálékat végző hajdonokat is mind gyakrabban bélyegezték boszorkánynak. Tongeren–Maastricht egyházmegye falvainak és városainak szélén heti rendszerességgel lobbantak fel a tisztítóúzként szolgáló, bűnösöket elemésztő máglyák. A keresztény hit és az arra épülő egyház egyre szilárduló, megdönthetetlen erejének köszönhetően Austrasia a frank fennhatóságú területek legstabilabb bástyája lett uralkodónk, Sigebert idejében.

4.

A félbolond Esther szörnyen megrémült, amikor észrevett. Úgy ugrott a levegőbe, mint akibe bolha csípett, vagy mintha egy bujkáló koboldon akadt volna meg a pillantása. Óvatosan felém araszolt, és megbökdösött csontos ujjával. Valamivel később szólomatni kezdett a maga formátlan, idéetlen hangján, én meg csak ájultan aludtam, holtsápadt orcámon a láz tűzpiros rózsáival. Esther a feltoluló izgalomtól hevesen reszketett. Térdig érő, barnás, hasított ujjú ru-

hája szélét gyűrögette sokáig, s amikor végre nagy nehezen legyőzte a félelmét, közelebb lépett, és mellém guggolt. Óvatosan a karjába emelt, és dédelgetve az arcomat csókolgatta. Pár perc múltán a fűbe heveredve önfeledten játszani kezdett velem. Aléltan lógtam a kezében, életjelet nem mutattam. Egyszer csak, miután lopva körbepislantott, lefejtette válláról vászonruháját és gyűrött alsóingét, majd előhúzta éretlen mellecskáját. Nem habozott sokáig, barna bimbóját sietve az ajkamhoz érintette. Tetszett neki a játék, fel se pillantott, hanem elmélyülten gügyögött hozzám. Nem sokára, továbbra is mély álomban ringatózva, az ösztöneimtől hajtva, számba vettem a gyereklány emlőjét. Esther felsikkantott, kirántotta ínyem közül a mellbimbóját, ám türelmetlenül csücsörítő ajkamat látva, s talán attól tartva, hogy felébredek, ismét betapasztotta a számat. Sietve ráharaptam a felkínált mellre. Esther aprót szisszent, s csak azért nem sikolthatott, mert kerülni akarta, hogy bárki tudomást szerezzen titkos játékáról. Összeszorított foggal, boldogan bámulta, ahogy szorgosan úgy teszek, mintha táplálkoznék. Talán meg sem unta volna, hogy szalmabábok helyett most egy hús-vér kisdeddal játszhat, ha a kápolna vékony harangja meg nem kondul, reggeli imára serkentve a zárda lakóit. Mint akit rajtakaptak, úgy ugrott talpra a lány. Ijedten forgatta a fejét, miközben ruházatát remegő kézzel igazgatta.

Egy ideig tanácstalanul tipegett ide-oda, hirtelen fogalma sem volt arról, hogy mitévő legyen velem. Végül a szűk ösvény végében álló kőhídra szaladt, amely alatt a távolban derengő falu folyója sietett a zárdát ölelő tó, a Lac du Temps felé.

Esther megtorpant a hídon. A táncoló habokat bámulta, majd rám meredt. A folyómeder a tóhoz közeledve meglehetősen kiszélesedett, kristálytisza vizének köszönhetően látszott, hogy a mederfenék sötét sziklái két öl mélyen húzódnak. A bolond lány visszaesett a zárda hátsó kapujára,

azt ellenőrizhette, hogy látja-e valaki, majd átemelt a kőhíd faragott fakorlátján. Ég és víz között lógtam éppen, amikor felébredtem. Ökölbe szorított két kezemmel aprót nyújtóztam, majd megdörzsöltem az orcámat, és kinyitottam a szememet. Esther ijedten bámult, és talán csak azért nem ejtett a vízbe, mert a megilletődöttségtől görcsbe rándult a keze, s karomként szorult apró testemre. Rámosolyogtam, és vártam, hogy tegye, amit tennie kell.

5.

Esther végtelenül ostoba lény volt. Talán ez lehetett a szerencsém. A víz fölé tartott, és nem mozdult. Amikor a rám tekert pokróc a mélybe hullott, s az együgyű lány észrevette megcsönkített ágyékom, megdermedt, mint akit szélütés ért. Aztán jajongani kezdett. Káráló hangja engem is megremélt. Ajkam az ijedtségtől legörbült, és kattogó, erősödő hangon bömbölni kezdtem. A szolgálólány csak állt, én lógtam a kezében, és kitágult pupillákkal egymásra meredve kétségbeesetten üvöltöttünk.

Félnótás megtalálóm testes nagynénje, Colette – aki a zárda intézője volt, és hibbant unokahúgát édesanyaként nevelte odaadóan, mióta a faluban élő nővére szélütést kapott –, döbbenetesen torpant meg a kapuban. Percekkel korábban unokahúga keresésére indult, mivel nem érkezett meg a reggeli imára, és most, hogy megtalálta, nem akart hinni a szemének. Idióta nevelt lánya épp versenyt üvöltött a nagy erdő szélén, a rengetegbe futó kis híd kellős közepén egy mezítelen csecsemővel.

Esther, megpillantva nevelőanyját, nem ejtett a folyóba, hanem Colette felé fordult, és könnyeit nyelve habogta:

– Én nem... Én csak... Ez egy... Jaj!

Colette-nek sok nehéz pillanatot okozott már a megörökölt, féleszű rokon lány. A zárda apátnője többször is kiüzetéssel fenyegette Esthert, mivel elfogadhatatlannak tartotta, hogy a szent életű apácák áhítatos és nyugodt életének állóvizét újabb és újabb botrányokkal kavargassa fel. Esther legkedveltebb szórakozásai közé tartozott például, hogy zivatark idején rikoltozva, ruhátlanul dagonyázott a sertés-telep disznói között a sárban. Ezt a foglalatosságot az apátnő szigorú tiltása ellenére is rendszeresen űzte. Voltak azonban látványosabb és nehezebben kezelhető skandalumai is. Pár hónapja éjjeli bagolynak képzelte magát, és az erdőszéli fák lombjai között szakadt alsóneműben, huhogva ugrált ágról ágra. Az apátnő a helyi apátság novíciusait riasztotta az éjszaka közepén, hogy segítsenek becserkészni a lányt. Esthert az ifjú szerzetesjelöltek vadászták le a magasból Vincent apát iránymutatásai alapján. Az egyházi elöljáró az esetet követően eljárás indítását követelte Amina apátnőtől, aki egy utolsó figyelmeztetésben részesítette Colette félbolond unokahúgát. Egy ideig nem is történt újabb botrány, ám néhány hete Esther ismét beszéd tárgya lett Feu-Chapelle-ben. A hibbant lány egy hajnalon beosont a falu templomába, és az alvókat felriasztva mindaddig kongatta a harangot, míg a harangláb rúddal elreteszelt ajtaját baltával be nem törték a szerzetesek. Amikor Vincent apát arról faggatta a lányt, hogy miért tette, amit tett, Esther csak annyit válaszolt, hogy az angyalok a fejébe költöztek, és azt súgták neki, hogy adjon hírt a közelgő örömről. Hogy miféle örömről beszélt, arról hiába is kérdezték, idétlen mosoly volt a válasz.

Akadtak olyan falubeliek, akik a vérlázító esetet követően azt hangoztatták, hogy Esthert minden bizonnyal az ördög szállta meg, és záros határidőn belül elevenen kell megégetni. Ekkor már a falu döntéshozó szerve, a vének

tanácsa is komolyan fontolgatta a lány bebörtönzésének és egy mélyreható vizsgálat kezdeményezésének a gondolatát. Colette-nek azonban – aki szélütött nővérenek évekkel ezelőtt fogadalmat tett, hogy élete végéig óvni fogja beteg unokahúgát – ismét sikerült elcsendesítenie az ördögűző hangokat. Egyik reggel egyszerű, szürke tunikáját s agyonkoptatott kendőjét egy zöld vászonból szőtt, csípőövvel karcúsított hosszú ruhára cserélte, s miután elrendezte mindig zilált hajkoronáját, a vállára pedig egy kizárólag ünnepi alkalmakkor használatos stólat vetett, megingathatatlan meggyőződést sugározva megjelent a falu legfőbb bizottsága előtt. A vének tanácsának sokat tapasztalt bölcsei székeikbe süppedve hallgatták, amint a nő szenvedélyesen újra hitet tesz amellet, hogy Esther születésétől fogva elmeháborodott, és semmi törvényellenes nincsen megbotránkoztató cselekedeteiben. „Gyermekként is idióta volt – érvelt –, és felnőttként még idiótább.” Intézőségvezetőként a kihallgatáson többször kiemelte, hogy a lány nélkülözhetetlen munkaerő a zárdában, hiszen az illemhelyek tisztántartásától kezdve az ólak ganézésáig bármilyen alantas feladatra befogható. „Gondoljanak csak bele, uraim, ha maguknak kellene emberi és állati ürülékkel bajlódniuk! Vállalná önök közül bárki is ezt a méltatlan munkát? – tárta szét a karját. – Már megbocsássanak, de szerintem egyikük sem...” Colette legvégül azt az ütőkartyát is kijátszotta, amellyel minden válságos helyzetben sikert aratott. Rámutatott a lány hithű keresztény voltára, s arra, hogy összes felmenője sokadízigen egyistenhívő volt, tehát Esther semmiképpen sem lehet boszorkány. Az utóbbi érv mindig döntő argumentumnak számított. Javában folyt a környék pogány telepeseinek térítése, és a kereszténység iránt sok-sok évtizede elkötelezett család sarjának meghurcolása – még ha az olyan hibbant is, mint Esther – komoly tekintélyvesztést jelenthetett volna

a lépésről lépésre erősödő egyháznak. Colette-nek a botrányok ellenére mindig sikerült megóvnia unokahúgát a támadásoktól, és így történt ez a haranglábbal kapcsolatos skandalum esetében is: Esthert újra felmentették.

Most pedig ott állt a hibbant lány a zárda tövében, kezében egy meztelen újszülöttemmel.

– Mit csináltál már megint? – förmedt rá Colette az unokahúgára. – Ide gyere! – fuldokolt a dühtől a terebélyes asszony-ság. – Ide gyere, vagy megnyúzlak!

Esther lába földbe gyökerezett a félelemtől. Colette kérelhetetlennek tűnt.

– Nem hallottad? Azt mondtam, hogy hozd ide! – kiáltotta ellentmondást nem tűrő hangon.

A lány remegő térdel indult nagynénje felé, és közben összefüggéstelenül habogott:

– Csak azt gondoltam... Tudom, hogy nem szabad... Aranyos kisbaba... Mindig vigyázni kell, hogy ne tegyünk rosszat... Én tudom... Nem is akartam. Csak itt volt. Én meg... Nem akartam ám beledobni!

Colette összehúzott szemmel, sötéten figyelte, ahogy Esther egy ruhátlan, vörös fejjel bömbölő csecsemővel közeledik felé. Semmi okom nem volt arra, hogy megnyugodjak, hiszen farkaséhes voltam, vacogtam, ráadásul a sebem is fájdalmasan lüktetett. Colette minden bizonnyal látta a testalkatomból, hogy fiú lehetek, ugyanis éreztem, hogy mind nagyobb ellenszenvvel vizslat.

– Ez egy fiú – méregette hidegen formás farizmomot.

A hibbant lány lecövekelt előtte, majd az ölemre pillantott, és vigyorogva a gondnok asszony felé fordított.

– Csak majdnem!

Colette először nem értette Esther derűjét, aztán pillantása szétroncsolt ágyékomra tévedt.

– Istenem... – suttozta megütözve.

Colette határozott asszony volt. Masszív alkata erőt és megingathatatlanságot sugárzott. Az apátnő legnagyobb meglegésére évek óta ő intézte a feu-chapelle-i zárda valamennyi ügyes-bajos dolgát. Gondoskodott a konyháról, a zárdához tartozó épületek tisztaságáról, karbantartásáról, valamint az állatállományáról és a földjeiről. Tapasztalt és sokat látott asszony volt. A félbolond unokahúg, Esther szélsőséges megnyilvánulásai az utóbbi években nem kis gondot okoztak neki, de mivel megbízható munkájával feltétlen bizalomra tett szert, így ez idáig minden nehézséget sikerült elsimítania. Ezúttal viszont tanácstalanul ácsorgott fölöttem.

– Ez egy kisfiú... volt – állapította meg elszorult torokkal.

Esther, mivel nagynénje nem utasította arra, hogy azonnal vessen a folyóba, felbátorodott.

– Megtarthatom? – kérdezte reménykedve.

Colette gondterhelten hallgatott, majd sietve leoldotta fejkendőjét, óvatosan kivett mostohalánya kezéből, és miközben körém csavarta a vékony vásznat, alig hallhatóan mormolta maga elé:

– Szerencsétlen csöppség. Ki tette ezt veled?

A híd felé vezető ösvényt vizsgálta, majd az erdő irányába bámult. Aztán visszatekintett a zárda épületére. Végigfutatta szemét a falon, s a fal alatt húzódó sziklák és a zárda északkeleti tömbjét ölelő Temps-tó vizét vizslatta. Elmélyülten kutatta, honnan érkezhettem. Szeme végül megállapodott a folyó vonalán. A hídig sétált, és visszanézett a falu felé. Az Eau d'Heure sodrása nem volt erős. Aki a zárdáig leereszkedett a folyón Feu-Chapelle-ből, az éj leple alatt könnyedén visszaevézhetett a faluba.

– Bárkié lehetsz... – állapította meg elgondolkodva, és elcsuklott a hangja. Az apátnőre gondolt, akinek záros határidőn belül be kell számolnia az érkezéséről. – Adja az ég,

hogy jókedvében találjam Amina nővért! – sóhajtotta, majd boldogan vihogó nevelt lányával a nyomában, gyöngéden magához ölelve engem a zárda felé vette útját.

6.

Amina nővér nem jelent meg a reggeli szertartáson. A hajnali zsolozsmán lovas futár érkezéséről suttogtak a nővérek, és sokak szerint a hírhozó olyan üzenetet osztott meg az apácák vezetőjével, amely könnyedén összefüggésbe hozható volt a távolmaradásával.

A zárda tízéves fennállása óta nem fordult elő ilyen eset, így hát a reggeli áhítat végeztével a nővérek kisebb csoportokba verődve, lázasan találgatták, milyen hírt hozhatott a futár. Egyesek szerint Amina apátnő valamely közeli rokonával kapcsolatos értesítést kapott a reimsi szülői házból. Volt, aki határozottan állította, hogy régóta betegeskedő atyja hunyt el hosszú haláltusát követően. Mások Amina nővér húgának szüléséről suttogtak rémtörténeteket. A legjobban értesültek viszont úgy vélték, hogy mégiscsak igaz a hír, miszerint az apátnő testvérbátyja a korábbi vélekedésekkel ellentétben nem Austrasia uralkodója, Sigebert oldalán harcolt Soissons-nál, hanem éppen ellenkezőleg, a pártütő testvér, Chilperich fiának, Theudebert seregének egyik vezére volt. Az esküszegők oldalán küzdő urakról pedig az a hír járta, hogy Sigebert a győzelmét követően jó néhányat kivégeztetett közülük annak érdekében, hogy végérvényesen elrettentse testvéreit, rokonait, unokaöccseit és a Frank Birodalom valamennyi népét a további polgárháborús rendbontástól. Mindeközben Theudebertet, a lázongó unokaöccsöt fenséges körülmények között tartotta őrizetben. A har-

cok egy időre lezárultak tehát, Chilperich kénytelen-kelletlen visszaszolgáltatta Austrasia elfoglalt városait testvérének, Sigebertnek, és fiát hátrahagyva hazatért Neustriába. Arról azonban, hogy kikkel végzett Sigebert király hóhérjának pallosa, csak találgatások keringtek. Teltek-múltak a hetek, s egyre bizonyosabbá vált, hogy az áldozatok között lehet Amina apátnő testvére is. A zárdában senki sem látta az előljárón, hogy növekvő szorongással várja a híradást, amely egyre késett. Fivéről mindig csak annyit mondott kíváncsi beosztottjainak, hogy Soissons-nál részt vett a harcokban, minden bizonnyal jól van, s csak idő kérdése, hogy üzenjen.

Colette fapapucsai vészjóslóan koppantak a zárda lakóépületének második emeletén futó zord folyosón, amely Amina apátnő tóra néző lakhelyének méretes ajtajáig vezetett. Apró testemet az intéző asszony meleg pokrócba csavarta korábban, ez a gondoskodás nagyon jólesett, de még inkább megnyugtató az a finomság, amelyet egy vékony kendőből szopogattam. Colette, mielőtt a zárdavezetőhöz indult, tejet forralt, édes, ragacsos mézet oldott fel benne, majd miután száraz kenyeret mártogatott az ízes, hófehér lébe, vászonba csavarta a csemegét, és az ajkamhoz érintette. Gyorsan rákaptam az étekre, és szótlanul túrtem, hogy az intéző asszony felvegyen s vigyen, ahová akar. Lágyan csordogált hasamba az éltető manna, csak ez számított akkor.

Colette tudta, nem habozhat. Hozhatott a hajnalban érkezett futár akármilyen üzenetet, ha kiderül, hogy Amina nővér beleegyezése nélkül egy hímnemű csecsemő tartózkodik a zárda területén, akkor a bűnös, aki a kisdedet az apácák közé hozta, súlyos büntetésre számíthat. Sietnie kellett hát, hogy előbb érjen velem az apátnőhöz, mint érkezésem híre.

Az intézőségvezető a zord ajtó előtt toporgott, amelynek intarziái Jób történetéről meséltek. Szorongva pillantott arra a faragványra, amelyen Jób a lányai s fiai tragédiájáról

értésül. A gyermekek elsőszülött testvérüknél lakomáztak éppen, amikor a vendéglátó háza egy erős szélvihar következtében a fejükre omlott, s mindannyian szörnyethaltak. Colette jó ideig tévovázott. Szíve összeszorult a gondolatra, hogy Amina nővér talán Jóbhoz hasonlóan kínzó fájdalmat él át odabent. Próbálta elhessegetni a nyomasztó érzést, sóhajtott, nagyot nyelt, és remegő kézzel koppantott egyet a vastag erezetű faajtón. A zörej lidércesen visszhangzott az alacsony, hosszú, ívelt folyosón. Ijesztő hang volt ez, s én csak azért nem rémültem meg, mert nem szűnő falánksággal és élvezettel a langyos, édes tejet kortyolgattam.

Colette várt néhány pillanatot, majd újra koppantott. Nem fordulhatott vissza, végig kellett mennie az úton, amelyen elindult. Ha a folyóba vet, senki sem értesült volna arról, hogy bolond unokahúga egy kisfiúra lelt a zárda tövében. Most azonban az apátnő ajtajában állt bebocsátásra várva, és nem másíthatta meg az elhatározását. Biztos volt benne, hogy a zárdában már mindenki tudott az érkezéséről. Amikor korábban a konyha felé igyekezett, fürkésző szemek lesték a melléhez szorított batyut. A kíváncsi szakácsok is érdeklődve vizslatták matatását a kamrában, miközben a szoptatáshoz alkalmas, sűrűn szőtt anyag után kutattott. Hiába is próbált bújtatni engem, a szent falak között futótűzként terjedt a hír az újszülöttről. Átkozta magát, amiért ismét a buta szívére hallgatott.

– Miért nem dobtalak a vízbe, te kis görcs? – suttogetta. – Miért nem hagytam, hogy felszívódj, mintha soha senki sem látott volna? Jaj, Esther, te bolond! Milyen bajba keversz te megint engem?

Én mindeközben aléltnan élveztem az édes nedűt, ami az elázott kenyérből a vékony vásznon keresztül két falánk ajkam közé csordogált. Tudatlanul örültem, hogy még mindig a világon vagyok.